

UDC (УДК) 343.1

Матоліч Віта Василівна,
здобувач освітнього ступеня доктора філософії у галузі права
кафедри кримінально-правових дисциплін
Львівського державного університету внутрішніх справ
(Львів, Україна)
e-mail: vitavmat@gmail.com
ORCID ID: 0000-0002-6512-3189

ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТЬ ТА УНІФІКАЦІЇ ТЕРМІНОЛОГІЇ, ЩО СТОСУЄТЬСЯ ВИДІВ ІНФОРМАЦІЇ, ЗА ПОРЯДКОМ ДОСТУПУ ДО НЕЇ

Анотація. Висвітлено ознаки різних видів інформації за порядком доступу. Запропоновано на законодавчому рівні визначити вичерпний перелік інформації, яка є таємною. Висловлено думку щодо необхідності чіткого розмежування конфіденційної та таємної інформації, таємної та службової інформації для того, щоб одну і ту ж інформацію можна було однозначно класифікувати за порядком доступу. Виявлено невідповідність у термінології, яка вживається у Кримінальному процесуальному кодексі України та у законодавстві про інформацію.

Ключові поняття: інформація з обмеженим доступом, конфіденційна інформація, таємна інформація, службова інформація, таємниця, що охороняється законом.

Matolych Vita,
Postgraduate Student
of the Department of Criminal Law Disciplines,
Lviv State University of Internal Affairs
(Lviv, Ukraine)
e-mail: vitavmat@gmail.com
ORCID ID: 0000-0002-6512-3189

PROBLEMS OF CONCEPTS DEFINITION AND TERMINOLOGY UNIFICATION REGARDING TYPES OF INFORMATION BY ORDER OF ACCESS

Abstract. The classification of information in conformity to the order of access is of great practical importance for the subjects of law enforcement in criminal proceedings. Despite the fact that the law establishes each of the types of information with limited access definition, it is difficult to distinguish it without highlighting their specific features. That's why the features of different types of information in conformity to the order of access are elucidated. There is also the need for a clear distinction between confidential and secret information, secret and official information in order to one and the same information to be unambiguously classified in conformity to the order of access.

There is the collision between the legal norm settled in part seven of Article 6 and the legal norm settled in part two of Article 9 of the Law of Ukraine "On Access to Public Information". In particular, the stamp "for official use only" is assigned not to official information (as it is stated in part seven of Article 6), but to the document that contains such information (as it is stated in part seven of Article 9). As a result, the access to the whole document is limited. So, the need to eliminate this collision of legal norms is substantiated.

A discrepancy in the terminology used in the Criminal Procedural Code of Ukraine and in the legislation on information is emphasized. Due to the discrepancy in the terminology used in the Criminal Procedural Code of Ukraine and other legislative acts, the procedural rights of participants in criminal proceedings may be wrongfully restricted. Therefore, the term "law-protected secret" used in the Criminal Procedural Code of Ukraine should be replaced by the term "information with limited access" in order to prevent the procedural rights restriction.

Key concepts: information with limited access, confidential information, secret information, official information, law-protected secret

Вступ

Важливе практичне значення для суб'єктів правозастосування у кримінальному провадженні має класифікація інформації за порядком доступу до неї. Оскільки у Кримінальному процесуальному кодексі України усі норми, які стосуються інформації з обмеженим доступом, є бланкетними, для визначення виду інформації та порядку доступу до неї слід використовувати відповідні норми законодавства про інформацію. Незважаючи на те, що чинне законодавство про інформацію закріплює визначення кожного з видів інформації з обмеженим доступом, відмежувати інформацію одного виду від іншого складно без виокремлення їх специфічних ознак.

З метою вдосконалення наявних чи створення нових правових процедур для регулювання тих чи інших суспільних відносин безперервно здійснюється законотворча діяльність держави. Закони та нормативно-правові акти в межах однієї галузі права в основному характеризуються єдністю права в основному характеризуються єдністю вжитої у них термінології. Однак, це майже не властиво законодавчим актам різних галузей права. Так, у них часто простежується невідповідність термінології через вживання близьких за значенням юридичних термінів, що не відповідає вимозі чіткості закону.

Через невідповідність термінології, яка вживається у Кримінальному процесуальному кодексі України та у законодавчих актах інших галузей права, процесуальні права учасників кримінального провадження можуть бути неправомірно звужені. Через це виникає необхідність визначення обсягу понять, ужитих у Кримінальному процесуальному кодексі України, для того, щоб уніфікувати термінологію з тією, яка вживається у інших законодавчих актах, що врегульовують режим доступу до інформації.

1. Проблеми визначення понять і класифікації інформації за порядком доступу

Стаття 34 Конституції України гарантує кожному право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб – на свій вибір [1]. Це положення відображено у статті 302 Цивільного кодексу України, у якій зазначено, що фізична особа має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію [2].

Таке регулювання права особи на інформацію узгоджується із Міжнародним пактом про громадянські та політичні права, Загальною декларацією прав людини та Конвенцією про захист прав людини та основоположних свобод.

Відповідно до частини третьої статті 34 Конституції України, здійснення права на вільне збирання, зберігання, використання і поширення інформації може бути обмежене законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням або злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя [1]. Ця норма Конституції України за змістом відповідає змісту частини другої статті 10 Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод.

Зазначений перелік підстав, за наявності яких закони України можуть передбачати обмеження прав особи та вільне збирання, зберігання, використання і поширення інформації, є вичерпним.

Закон України «Про інформацію» деталізує положення частини першої статті 34 Конституції України. Зокрема, цей закон урегулює відносини щодо створення, збирання, одержання, зберігання, використання, поширення, охорони, захисту інформації [3]. Крім цього, у ньому наведено класифікацію інформації за порядком доступу до неї, яка має важливе практичне значення.

Так, відповідно до статті 20 Закону України «Про інформацію», інформація за порядком доступу до неї поділяється на відкриту та з обмеженим доступом [3].

Інформація з обмеженим доступом, своєю чергою, поділяється на: конфіденційну, таємну та службову.

Практичне значення такої класифікації полягає у тому, що для кожного виду інформації закон передбачає конкретний режим доступу. Зокрема, у Кримінальному процесуальному кодексі України часто для позначення певного виду інформації вживають термін «таємниця», що охороняється законом» або «охоронювана законом таємниця», хоча інформація, про яку йдеться згідно з наведеною у законі класифікацією, може і не належати до таємної.

Така невідповідність створює перешкоди у правозастосуванні, тому для початку необхідно визначити ознаки, які відрізняють інформацію одного виду від іншого, використовуючи визначення, закріплені у законодавстві.

Згідно зі статтею 21 Закону України «Про інформацію», конфіденційною є інформація про фізичну особу, а також інформація, доступ до якої обмежено фізичною або юридичною особою, крім суб'єктів владних повноважень. Конфіденційна інформація може поширюва-

тися за бажанням (згодою) відповідної особи у визначеному нею порядку відповідно до передбачених нею умов, а також у інших випадках, визначених законом [3].

Стаття 7 Закону України «Про доступ до публічної інформації» містить дещо вужче визначення конфіденційної інформації, а саме: конфіденційна інформація – це інформація, доступ до якої обмежено фізичною або юридичною особою, крім суб'єктів владних повноважень, та яка може поширюватися у визначеному ними порядку за їхнім бажанням відповідно до передбачених ними умов. Розпорядники, які володіють конфіденційною інформацією, можуть поширювати її лише за згодою осіб, які обмежили доступ до інформації, а за відсутності такої згоди – лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини [4].

Таким чином, до конфіденційної законодавець зараховує інформацію, яка відповідає таким ознакам:

1) інформація визначеного законом змісту:

– уся інформація про фізичну особу (персональні дані). Відповідно до статті 11 Закону України «Про інформацію», до інформації про фізичну особу належать відомості чи сукупність відомостей про фізичну особу, яка ідентифікована або може бути конкретно ідентифікована, зокрема це дані про її національність, освіту, сімейний стан, релігійні переконання, стан здоров'я, а також адреса, дата і місце народження [3];

– інформація, доступ до якої обмежено фізичною або юридичною особою, крім суб'єктів владних повноважень;

2) спеціальний режим поширення інформації:

– за згодою відповідної особи і тільки у визначеному нею порядку та відповідно до передбачених нею умов;

– без згоди відповідної особи у випадках, передбачених законом, зі спеціальною метою в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини.

У статті 8 Закону України «Про доступ до публічної інформації» закріплено визначення таємної інформації. Так, таємною є інформація, доступ до якої обмежується відповідно до частини другої статті 6 цього Закону, розголошення якої може завдати шкоди особі, суспільству і державі [4].

Відповідно до частини другої статті 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації», законодавець вирішив такі три вимоги до інформації, за сукупності яких доступ до інформації має бути обмежено, як до таємної:

1) спеціальна мета обмеження доступу (винятково в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя);

2) розголошення інформації може завдати істотної шкоди особі, суспільству і державі;

3) шкода від оприлюднення такої інформації переважає суспільний інтерес в її отриманні.

З наведеного встановлено, що інформація априорі не може бути класифікована як таємна. Статус таємної інформації вона отримує тільки після того, як у порядку, визначеному спеціальним законом, уповноважена особа обмежить доступ до такої інформації як до таємної, після встановлення сукупності вимог, визначених частиною другою статті 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації». Тільки після цього таємна інформація отримує статус такої, що має спеціальний режим доступу і відповідну законодавчу охорону.

У статті 8 Закону України «Про доступ до публічної інформації» також закріплено перелік видів інформації, яка визнається таємною. Це інформація, яка містить державну, професійну, банківську таємницю, таємницю досудового розслідування та іншу передбачену законом таємницю [4].

Те, що перелік інформації, яка визнається таємною, не є вичерпним, створює певну правову невизначеність. Зокрема, законодавець ужив словосполучення «та іншу передбачену законом таємницю». Однак, у законодавстві вживається термін «таємниця» для позначення виду інформації, яка, відповідно до встановлених законом ознак, не може бути класифікована як таємна. Тому видається доцільним закріпити у статті 8 Закону України «Про доступ до публічної інформації» вичерпний перелік видів інформації, які мають отримати підвищену законодавчу охорону та бути класифіковані як таємна інформація.

До службової, відповідно до статті 9 Закону України «Про доступ до публічної інформації», входить інформація, що міститься в документах суб'єктів владних повноважень, які становлять внутрішньовідомчу службову кореспонденцію, доповідні записки, рекомендації, якщо вони пов'язані з розробкою напряму діяльності установи або здійсненням контрольних, наглядових функцій органами державної влади, процесом прийняття рішень і передують публічному обговоренню та/або прийняттю рішень; а також інформація, яка зібрана в процесі опера-

тивно-розшукової, контррозвідувальної діяльності, у сфері оборони країни, яку не віднесено до державної таємниці [4].

Цією статтею також визначено, що таким документам присвоюють гриф «для службового користування» і доступ до них надається відповідно до частини другої статті 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації». Однак, частиною другою статті 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації» не передбачено порядку надання доступу до документів, що містять службову інформацію. Цією нормою права врегульовано порядок обмеження доступу до інформації, а саме: закріплено низку вимог, за сукупності яких доступ до інформації повинен бути обмежений. Тому або відсилочна норма частини другої статті 9 Закону України «Про доступ до публічної інформації» містить некоректне посилання на частину другу статті 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації», або законодавець у другому реченні частини другої статті 9 Закону України «Про доступ до публічної інформації» вжив некоректний термін «надається» замість «обмежується», що видається більш вірогідним.

Крім цього, частиною сьомою статті 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації» встановлено заборону обмеження доступу до документів, які містять інформацію з обмеженим доступом загалом. Зокрема, йдеться про те, що доступ може бути обмежений до інформації, а не до документа, який містить таку інформацію. Якщо документ містить інформацію з обмеженим доступом, то для ознайомлення надається та його частина, яка містить інформацію, доступ до якої необхідний. Отож наявна правова колізія, а саме: норми права, передбачені частиною сьомою статті 6, та норми права, передбачені частиною другою статті 9 Закону України «Про доступ до публічної інформації», де зазначено, що гриф «для службового користування» присвоюється не службовій інформації, а документу, який її містить, і доступ до таких документів надається як до документів, що містять інформацію з обмеженим доступом.

Аналізуючи наведене, зауважимо, що Закон України «Про інформацію» взагалі не закріплює ознак понять «таємна інформація» та «службова інформація», а тільки містить бланкетну норму, якою визначено, що порядок класифікації інформації на таємну або службову, а також порядок надання доступу до неї регулюються відповідними законами.

З прийняттям Закону України «Про доступ до публічної інформації» визначення понять «таємна інформація» та «службова інформа-

ція» набули законодавчого закріплення. Однак, визначення, наведені у цьому законі, не дозволяють провести чітке розмежування цих понять, а наведені у частині другій статті 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації» вимоги, за сукупності яких інформація може отримати певну правову охорону, є однаковими для цих двох видів інформації і чітко відмежувати таємну інформацію від службової можна лише, коли йдеться про інформацію, що становить державну таємницю. Крім того, зазначені у цій нормі права вимоги є оціночними поняттями. Тож у здійсненні класифікації інформації за порядком доступу до неї саме уповноважена особа вирішує питання про відповідність інформації цим вимогам, що може мати наслідком неоднакове застосування закону різними суб'єктами.

Правильне застосування наведених норм права неможливе без чіткого визначення ознак, які однозначно розмежовують інформацію одного виду від іншого та визначають порядок доступу до неї. Наукове дослідження щодо забезпечення права на доступ до інформації було проведене О. В. Нестеренко, за результатами здійснення якого автор зробила висновок, що обмеження доступу до інформації можливе лише на підставі закону, і воно повинно бути чітким, описуватися вузько і відповідати контролю згідно з трискладовим тестом [5, с. 11]. Утім, чіткого законодавчого врегулювання набули тільки інформаційні правовідносини, що стосуються інформації, яка становить державну таємницю.

Річ у тому, що закріплення у законодавстві норм, що регулюють поділ інформації з обмеженим доступом на види, здійснювалося шляхом калькування відповідних понять із різних іноземних джерел. Тому вони не узгоджуються між собою за змістом і, зрештою, з наведених у законі визначень не можна зробити однозначний висновок: до якого виду належить та чи інша інформація, а, отже, не можна визначити правовий режим доступу до неї.

Ускладнює ситуацію також і те, що норми законодавства про інформацію не є систематизовані у одному чи кількох нормативно-правових актах. Так, з аналізу змісту наведених загальних норм законодавства про інформацію можна зробити висновок, що тільки після прийняття рішення уповноваженою особою інформація певного виду отримує правову охорону. Однак, відповідно до спеціальних правових норм, що регулюють правовий режим доступу до певного виду інформації за змістом, інформація отримує правову охорону відповідно до закону, незалежно від наявності відповідного рішення.

2. Проблеми неузгодженості термінології, вжитої у Кримінальному процесуальному кодексі України й інших нормативно-правових актах, що регулюють порядок доступу до інформації

Особлива чіткість у визначенні ознак інформації для віднесення її до певного виду необхідна у галузях кримінального права та кримінального процесу. Крім цього, правильне застосування кримінально-процесуальних норм неможливе без уніфікації термінології, яку вжив законодавець у Кримінальному процесуальному кодексі України, та термінології, що вживається в актах законодавства про інформацію.

Так, у статті 162 Кримінального процесуального кодексу України визначено, що до «охоронюваної законом таємниці», яка міститься у речах і документах, належить:

- 1) інформація, що знаходиться у володінні засобу масової інформації або журналіста і надана їм за умови нерозголошення авторства або джерела інформації;
- 2) відомості, які можуть становити лікарську таємницю;
- 3) відомості, які можуть становити таємницю вчинення нотаріальних дій;
- 4) конфіденційна інформація, зокрема така, що містить комерційну таємницю;
- 5) відомості, які можуть становити банківську таємницю;
- 6) особисте листування особи та інші записи особистого характеру;
- 7) інформація, яка знаходиться в операторів та провайдерів телекомунікацій, про зв'язок, абонента, надання телекомунікаційних послуг, зокрема отримання послуг, їх тривалості, змісту, маршрутів передавання тощо;
- 8) персональні дані особи, що знаходяться у її особистому володінні або в базі персональних даних, яка знаходиться у володільця персональних даних;
- 9) державна таємниця;
- 10) таємниця фінансового моніторингу [6].

Застосувавши системний спосіб тлумачення норми права, можна вирізнити зв'язки норми, що міститься в зазначеній статті, з нормами Кримінального процесуального кодексу України та іншими нормами, які містяться у законодавстві про інформацію. Це допоможе локалізувати межі дії норми права та виявити можливі проблеми у правозастосуванні.

Стаття 162 міститься у Главі 15 «Тимчасовий доступ до речей і документів» Розділу II «Заходи забезпечення кримінального провадження» Кримінального процесуального кодексу України і розкриває зміст поняття «речі і документи, які містять охоронювану законом таємницю», а також конкретизує випадки

надання тимчасового доступу до речей і документів за спеціальною процедурою.

Утім, норму права, закріплену у статті 162 Кримінального процесуального кодексу України, не можна застосовувати для тлумачення змісту інших норм права, закріплених у Кримінальному процесуальному кодексі України, з метою визначення змісту поняття «таємниця, що охороняється законом», оскільки внаслідок цього зміст процесуальних прав особи може бути звужено.

Так, приміром, відповідно до частини другої статті 27 Кримінального процесуального кодексу України, слідчий суддя, суд може прийняти рішення про здійснення кримінального провадження у закритому судовому засіданні впродовж усього судового провадження або його окремої частини лише у разі: 1) якщо обвинувачений є неповнолітнім; 2) розгляду справи про злочин проти статевої свободи та статевої недоторканості особи; 3) необхідності запобігти розголошенню відомостей про особисте та сімейне життя чи обставини, які принижують гідність особи; 4) якщо здійснення провадження у відкритому судовому засіданні може призвести до розголошення таємниці, що охороняється законом; 5) необхідності забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному провадженні [6].

Якщо тлумачити пункт четвертий частини другої цієї статті з урахуванням положень статті 162 Кримінального процесуального кодексу України, то це суттєво звузить його зміст, оскільки у статті 162 визначено вичерпний перелік інформації та відомостей, що містять охоронювану законом таємницю, але який не охоплює всі види інформації з обмеженим доступом, яка охороняється законом, а у пункті четвертому частини другої статті 27 немає обмежень щодо видів такої інформації за змістом.

Крім цього, термін «таємниця, що охороняється законом», вжитий у Кримінальному процесуальному кодексі України, не відповідає термінології, яка використовується у законодавстві про інформацію. Зокрема, термін «таємниця, що охороняється законом», з уваги на комплексний аналіз норм Кримінального процесуального кодексу України, охоплює конфіденційну, таємну та службову інформацію. Відповідником цього терміна є «інформація з обмеженим доступом», що вживається у Законі України «Про інформацію» та у Законі України «Про доступ до публічної інформації». Однак, згідно з семантичним змістом слова «таємниця», термін «таємниця, що охороняється законом» слід логічно вживати тільки для позначення такого виду інформації з обмеженим доступом, як таємна інформація.

Як зазначає Т. О. Кузубова, від виду інформації, до якої планується отримати тимчасовий

доступ, залежать: обсяг дій, які слід виконати стороною кримінального провадження до звернення з клопотанням, зміст клопотання та обсяг долучених до нього документів, а також процедура надання тимчасового доступу [7, с. 54–55]. Отож невідповідність у термінології негативно впливає і на правозастосовну діяльність.

Тому слід уніфікувати терміни, вжиті для позначення понять у Кримінальному процесуальному кодексі України та у законах України «Про інформацію» і «Про доступ до публічної інформації».

Висновки

У законодавчих актах, що врегульовують правовий режим доступу до інформації, слід закріпити чіткі ознаки, за якими певну інформацію

можна було б однозначно класифікувати як конфіденційну, таємну або службову. Для того, щоб у законодавчих актах термін «таємниця» було вжито винятково для позначення таємної інформації, у статті 8 Закону України «Про доступ до публічної інформації» слід закріпити вичерпний перелік інформації, яка належить до таємної. Слід також унести зміни у частину другу статті 9 Закону України «Про доступ до публічної інформації» з метою уніфікації її положень із частиною сьомою статті 6 цього Закону. Термін «таємниця, що охороняється законом», який вжитий у Кримінальному процесуальному кодексі України, варто замінити терміном «інформація з обмеженим доступом» з метою недопущення звуження обсягу процесуальних прав учасників кримінального процесу.

Список використаних джерел

1. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 р. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254-к/96-вр/print>
2. Цивільний кодекс України : Закон України від 16 січня 2003 р. № 435-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15/print>
3. Про інформацію : Закон України від 2 жовтня 1992 р. № 2657-XII. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12/print>
4. Про доступ до публічної інформації : Закон України від 13 січня 2011 р. № 2939-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2939-17/print>
5. Нестеренко О. В. Право на доступ до інформації в Україні: конституційно-правовий аспект : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.02. Харків, 2008. 22 с.
6. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13 квітня 2012 р. № 4651-VI. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17/print>
7. Кузубова Т. О. Правові засади інституту тимчасового доступу до речей і документів у кримінальному провадженні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Харків. нац. ун-т внутр. справ, Харків, 2019. 270 с.

References

1. Konstytutsiia Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 28 chervnia 1996 r. [The Constitution of Ukraine: The Law of Ukraine of June 28, 1996]. Retrieved from <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254-к/96-вр/print> [in Ukr.].
2. Tsyvilnyi kodeks Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 16 sichnia 2003 r. № 435-IV [Civil Code of Ukraine: The Law of Ukraine of January 16, 2003 № 435-IV]. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15/print> [in Ukr.].
3. Pro informatsiiu: Zakon Ukrainy vid 2 zhovtnia 1992 r. № 2657-XII [On Information: The Law of Ukraine of October 2, 1992 № 2657-XII]. Retrieved from <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12/print> [in Ukr.].
4. Pro dostup do publichnoi informatsii: Zakon Ukrainy vid 13 sichnia 2011 r. № 2939-VI [On Access to Public Information: The Law of Ukraine of January 13, 2011 № 2939-VI]. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2939-17/print> [in Ukr.].
5. Nesterenko, O. V. (2008). Pravo na dostup do informatsii v Ukraini: konstytutsiino-pravovyi aspekt [The right of access to information in Ukraine (constitutional legal aspect)]. Kharkiv [in Ukr.].
6. Kryminalnyi protsesualnyi kodeks Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 13 kvitnia 2012 r. № 4651-VI [Criminal Procedural Code of Ukraine: The Law of Ukraine of April 13, 2012 № 4651-VI]. Retrieved from <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17/print> [in Ukr.].
7. Kuzubova, T. O. (2019). Pravovi zasady instytutu tymchasovoho dostupu do rechei i dokumentiv u kryminalnomu provadzhenni [Legal Principles of the Institution of Temporary Access to Items and Documents within Criminal Proceedings]. Kharkiv. nats. un-t vnutr. sprav, Kharkiv [in Ukr.].

*Стаття: надійшла до редакції 23.06.2020
прийнята до друку 09.09.2020*

*The article: is received 23.06.2020
is accepted 09.09.2020*